

дностно признаване и престоят му в Италия (където специализира модерно копирнарство) по време на борбата ѝ за национално обединение, формират идейния светоглед на Никола Войводов в дух на свободолюбие и непримиримост към поробителите. Под въздействието на революционните идеи на Джузепе Гарибалди и републиканските идеи на Джузепе Мацини у него назрява желанието да се посвети на освобождението на поробения си народ.

През 1866 г. той е вече в Румъния - средище на българската революционна емиграция. Отначало се установява в Браила, където се включва в избухналата полемика по повод появата и първото представление на българското театрално дружество. Позовавайки се на големите постижения на световния театър и творчеството на велики драматурзи, Войводов горещо аплодира и страстно защитава първите български театрали. Своята позиция той публикува във в. "Турция".³⁷

Никола Войводов идва в Румъния, когато Георги С. Раковски обосновава четническото движение и издава своя "Привременен закон за народните ни горски чети за 1867-мо лето". Първите чети на Панайот Хитов и Филип Тотю минават през месец май 1867 г. в България. Мечтата на Войводов е да състави своя въстаническа чета, която да е добре екипирана и въоръжена: "Не да приличаме на башибозушка разбойническа банда, което прави лошо впечатление сред цивилизованите европейски народи, но да имаме изглед на редовна войска, която излиза на открито сражение със своя противник!"

Подпомогнат от местни българи в Галац за кратко време Никола Войводов и неговият съмишленик - сърбинът Цвятко Павлович съумяват да сформират малка, но боеспособна чета, в която влизат българи, сърби, черногорци и руският офицер Николай Далматов. За войвода на четата единодушно е избран Никола Войводов, а знаменосец става Цвятко Павлович. Планът на четата предвиждал да се стигне Радуга, където да се обедини с четата на Иван Кулин³⁸ и заедно да преминат в България. За да се придвижат по-бързо от четниците, които поели пеша, Войводов и Павлович се качват на австрийския параход "Германия". Предателство обаче осуетява намеренията им. Фотографията на двамата в четническа униформа е изпратена на Митхад паша в Русе и когато корабът акустира на русенската скала на 8 август 1867 г. е предизвикана проверка от местните турски власти със съдействието на австрийския консул в града. Цвятко Павлович и Никола Войводов отказват да изпълнят нареждането на турската полиция да напуснат кораба и с оръжие в ръка се опитват да защитят неприкосновеността си на чужда територия, каквато представлявал австрийският параход. В последвалото сражение двамата геройски загиват. Предателят им се оказва доскорошният съученик на Никола Войводов в Цариград Величко Симеонов от Шумен.

Кървавото насилие на турските власти предизвиква острата реакция и протест на сръбското правителство. Случаят е хроникаран в европейската преса и посрещнат с възмущение от международната общественост. "Сичка Европа беше останала удивлена от това трагическо без пример до сега зрелище... В какво състояние трябва да се намират нашите бедни рай братия българи вътре в България, сиреч там, дето